

ПО БІЛОМУ СВІТІ.

Цим разом по білому світі мандрує, по культурному, по американському.

Білий світ, але діла його чорні. Чорні, як сама та демократія, в якій діла діються.

«Флоріда — стейт» такий є в Зауочених Державах — чи чули ви про неї?

Дуже гарний стейт. Купатися туди ідуть багаті літом і зимою.

Закони дуже добрі, але той стейт, демократичний, можна сказати, закони. Церкві там мають «рокінг-чейр», щоб добре було парохам спати підчас служби божи.

Готелі фешенебельні, але той стейт, білий мільйонерів. У його водах часто водяться акули (людодоїли), але більше їх на суходолі... Рістейтими, чи як там, торгують вони. Людською совістю теж. А найбільше бутлегерством.

Свобода в тому стейті ширша, демократичніша. Жінки там мають більші права, як самі демократичні суди.

До речі, жінки там не націоналізують. Більшовики там не найдуться днем з вогнем. Тому про націоналізацію жінок там і не чути.

Кажуть, що як в Радянській Республіці стався ота нещасна «націоналізація жінок», то стейт Флоріда з його демократичними законами мало підвуду не пішов.

Добре, що не пішов, бо був би замочив свої закони демократичні.

Е в тому стейті місто Тампа. Жіє в тому місті бувають 65-літній парубок Джим Дрігерс. Захотів цей парубок женитися і почав сватати 11-літню дівчинку Мері Джонсон.

Почав він свататися. А що дівчинка не хотіла за него йти, то він поскаржився її матері і та примусила свою 11-літню доньку віддати за 65-літнього парубка.

Дівчинка плакала, просилася, коли парубок вибрав лаясень. Ще гірше плакала перед судією, який вінчав це дівча із старцем.

«Я не хочу віддаватися за него! Я не хочу, не хочу!»

Та хто там її питає, чи хоче вона, чи не хоче. Закон країни каже, суддя дозволяє, і нехотіти 11-літній дівчинці тут не на місці. Шо иншого, коли-б вона була повнолітня і не хотіла — тоді треба уважати. А то 11-літня — і каже «не хочу»!

Раз мама хоче, 65-літній парубок хоче, суддя хоче, закон хоче... То тут, дитинко, нічого не зробиш.

Так по закону оженили дитину з 65-літнім старцем.

Ще як він її до дому вів за руку, то вона плакала: «не хочу». Люде згадалися, жаліли дитину, але — тут тоби дитинку, не «большевія», а демократія.

Все-ж таки, найшлися якісь дивні люде, які заперотестували проти насильства над дитиною.

Зібратися, пішли до суду, що розглядає діточі справи й зажадали анулювання шлюбу.

Суддя Ф. М. Роблс заглянув в закони і сказав, що згідно з законами Флориди, він нічого не може зробити з паром, яка вже оженилася.

Суддя ось як пояснив нерозумним горожанам зміст демократичного закону Флориди: «Навіть коли-б дівчині було 6 літ, то нічого не можна зробити після теперішніх законів. Дрігерс має право оженитися. Мати дала свою згоду. Закон задовольнений. Подібне траплялося вже й попередньо».

Згадавши до цього часу всі інші відвали на сході Канади, мав я нагоду пригадати й чисельний школяр, що при тих відвалах існують. Велике заперотестування тягло мене до кожної школи. Бажалося якнайбільше їм пригрозити, та коли йде потреба, ладати свої поради.

Школи я училася.

Не кожна школа мала, а то й не могла мати, відповідно підготованого вчителя та й не кожний відділ вважав кінцевим такого мати. Фінансової труднощі оказувалися за велику допоборання. В інших знову випадках самі родичі дітей не оцінювали як слід такої науки. Відносилися до школи байдуже. В таких випадках дітей посилали більше тому щоб з дому побути, чим тому, щоб вони навчилися чогось корисного.

Вчителі були ріжні й вживали ріжних метод при навчанні дітей. ІІІШ Рада не мала точної контролю над ними (жодні вчителі, та і над самими школами), тому й не могла позаяти як небузд казавши, як і що робити. Через це були випадки, де несовісні одніні асувалися тількию до організації й «учителювали». З ними школи справлялися, однак все-ж таки залишилися наслідки їхнього «вчителювання».

Курсанти при праці.

За скоро мабуть було-б оцінювати праці наших курсантів, за скоро й судити чи оправдалися наші надії, за розумування на помчі цих наших організації. Та все-ж таки можна бачити багато спомину про те, як до цієї праці вони вже тепер до певної міри брали. У відвалах, де страся цих наших юних працівників, вже тепер помітно велику зміну. Та з якими ж досі страся, беруться до праці енергійно й совісно. Іні школи починають прибути наші надії. Вид організації в планової школи. Задають шкільні каталоги, де реєструють точно не тільки присутність дітей в школі, але й їхній поступок та заохочення. Словом, наші школи по доньки й часто безупинних напамінах починають систематизувати.

Снів й музика.

Попаз наукою писма й мови, зараз школи прикрашено писем. Там вже чути брент мандолін, скрипок. Діти не тільки, мов квітки на весні, облягають школу й оцінюють цю нову й товаришів приноссе. А він їм нову писемку. І як їм радість, та від Вителі стає осередком їхнього зацікавлення. Мов ним а діти звязок стає все тісніше. Діти починають розуміти, що вчитель треба не тільки за цукором, який деякі дотепершні вчителі допомагали собі у всіх «трудних справах». Вони хочуть, щоб знали. Вони люблять те, чого їм вчать й того, хто вчить.

Вчитель, не курсанти.

Е місцевості, де школи-стало продовжували, де й досі курсанти немає, а вчителі старі. Таких, що прада мало, та все-ж таки є. Це такі місцевості, переважно сільські, що великі відстає від «завислих кваліфікацій вчителів», а побудовані їхню працю задержали їх. Про такі школи можна сміло сказати де-що більше. Думаю, що й в порадим було-б про них заговорити.

Що нам треба тамти?

Справа Української Робітничої Діточої Школи повинна бути для кожної робітничої організації справою першої ваги. Ми мусимо полати не тільки, щоб такі школи всою поорганізували, але щоб вони мали повне матеріальне забезпечення. Ми не мо-

Неможливо. Я знаю тюрму, знаю, що вона вбиває іноді на половину, але-ж ця вбиває мене зовсім. А воно кричить: То воно хоче? Сонця? Е-е-е брат, не туди потрапив. Але-ж робитися жаль. А як повісити матір і перед шибеницею в останній раз вона пошлює твої білі пючки, любовно глянє в маленькі незрозумілі очі твої. То-ді що?

Плате. Відповідає, значить. Довго, одоманітну, як заведе. Хотів голосно обуритися, та якось промолло. Мені все рівно. Буду каменем жати очі дві ночі.

21-го. Рано. Став думати, що дома. Батько, мати, брати. Ось два місяці не чую, не бачу їх. Де вони, що з ними? Ні, краще залиши.

Набралося сили і ледве: — Вибачте... власне кажучи, воно крикливо у вас... га... — Тонка постать як сиділа хутко схопилася з місця. Я стояв перед нею поспіхом, за-казавши за спину руки. Може обличчя моє було в той мент страшно, може подумала вона, що я надто їм обурений, тільки вона струнко стала переді мною, дивлячись мені в вічі незрозумілим, лясливим поглядом. Я впізнав це і поділився за спокоїти її.

— Нічого... нечаче-б то не так сумно тоді стає.

І постать її враз понизчала. Вона повернула голову до ліжка, шось розгорнула там рушник, потім знову повернулася до мене.

— Я буду втихомирювати його.

— Ні, що ви... Хіба так легко взагалі втихомирювати дитину. Хай кричить. Кажу-ж, не так сумно робиться.

Вона засміялася живо, вільно, як може колись у себе в хаті. Потім знову сіла. Я підійшов до ліжка. Спить. Загорнувшись, замотана. Тільки клатик ліжка, круглого і синього від холоду було. У нас такі надто холодно було, не дивлячись, що літо. Я відійшов і знову глянжу на неї. Здалася жалібною, забитою, цілком одиноким.

— Чому вам иншої, хоч теплішої кімнати не знайдено? — не стерпів я.

Вона піднялася і мов не почувала мене.

У ВІДДІЛАХ І ТОВАРИСТВАХ ТУРФДІМ

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ДІТОЧІ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ.

Українські Робітничі Діточі Школи — це гордість наших організації. Започатковувалися вони при дуже скупих учительських силах і пережили на кілька останніх років важкий експериментальний період. В цьому періоді відбувся неможливо закритий у Вінніпегу Вийшій Освітній Курс. Однак і в місцях, що школи залише працювали вперед. Що не всі вони зробили одинаковий поступ, це правда. Але-ж й не всі вони справи школи одинаково трактували.

Згадавши до цього часу всі інші відвали на сході Канади, мав я нагоду пригадати й чисельний школяр, що при тих відвалах існують. Велике заперотестування тягло мене до кожної школи. Бажалося якнайбільше їм пригрозити, та коли йде потреба, ладати свої поради.

Школи я училася.

Не кожна школа мала, а то й не могла мати, відповідно підготованого вчителя та й не кожний відділ вважав кінцевим такого мати. Фінансової труднощі оказувалися за велику допоборання. В інших знову випадках самі родичі дітей не оцінювали як слід такої науки. Відносилися до школи байдуже. В таких випадках дітей посилали більше тому щоб з дому побути, чим тому, щоб вони навчилися чогось корисного.

Вчителі були ріжні й вживали ріжних метод при навчанні дітей. ІІІШ Рада не мала точної контролю над ними (жодні вчителі, та і над самими школами), тому й не могла позаяти як небузд казавши, як і що робити. Через це були випадки, де несовісні одніні асувалися тількию до організації й «учителювали». З ними школи справлялися, однак все-ж таки залишилися наслідки їхнього «вчителювання».

Курсанти при праці.

За скоро мабуть було-б оцінювати праці наших курсантів, за скоро й судити чи оправдалися наші надії, за розумування на помчі цих наших організації. Та все-ж таки можна бачити багато спомину про те, як до цієї праці вони вже тепер до певної міри брали. У відвалах, де страся цих наших юних працівників, вже тепер помітно велику зміну. Та з якими ж досі страся, беруться до праці енергійно й совісно. Іні школи починають прибути наші надії. Вид організації в планової школи. Задають шкільні каталоги, де реєструють точно не тільки присутність дітей в школі, але й їхній поступок та заохочення. Словом, наші школи по доньки й часто безупинних напамінах починають систематизувати.

Снів й музика.

Попаз наукою писма й мови, зараз школи прикрашено писем. Там вже чути брент мандолін, скрипок. Діти не тільки, мов квітки на весні, облягають школу й оцінюють цю нову й товаришів приноссе. А він їм нову писемку. І як їм радість, та від Вителі стає осередком їхнього зацікавлення. Мов ним а діти звязок стає все тісніше. Діти починають розуміти, що вчитель треба не тільки за цукором, який деякі дотепершні вчителі допомагали собі у всіх «трудних справах». Вони хочуть, щоб знали. Вони люблять те, чого їм вчать й того, хто вчить.

Вчитель, не курсанти.

Е місцевості, де школи-стало продовжували, де й досі курсанти немає, а вчителі старі. Таких, що прада мало, та все-ж таки є. Це такі місцевості, переважно сільські, що великі відстає від «завислих кваліфікацій вчителів», а побудовані їхню працю задержали їх. Про такі школи можна сміло сказати де-що більше. Думаю, що й в порадим було-б про них заговорити.

Що нам треба тамти?

Справа Української Робітничої Діточої Школи повинна бути для кожної робітничої організації справою першої ваги. Ми мусимо полати не тільки, щоб такі школи всою поорганізували, але щоб вони мали повне матеріальне забезпечення. Ми не мо-

Немаю. Я знаю тюрму, знаю, що вона вбиває іноді на половину, але-ж ця вбиває мене зовсім. А воно кричить: То воно хоче? Сонця? Е-е-е брат, не туди потрапив. Але-ж робитися жаль. А як повісити матір і перед шибеницею в останній раз вона пошлює твої білі пючки, любовно глянє в маленькі незрозумілі очі твої. То-ді що?

Плате. Відповідає, значить. Довго, одоманітну, як заведе. Хотів голосно обуритися, та якось промолло. Мені все рівно. Буду каменем жати очі дві ночі.

21-го. Рано. Став думати, що дома. Батько, мати, брати. Ось два місяці не чую, не бачу їх. Де вони, що з ними? Ні, краще залиши.

Набралося сили і ледве: — Вибачте... власне кажучи, воно крикливо у вас... га... — Тонка постать як сиділа хутко схопилася з місця. Я стояв перед нею поспіхом, за-казавши за спину руки. Може обличчя моє було в той мент страшно, може подумала вона, що я надто їм обурений, тільки вона струнко стала переді мною, дивлячись мені в вічі незрозумілим, лясливим поглядом. Я впізнав це і поділився за спокоїти її.

— Нічого... нечаче-б то не так сумно тоді стає.

І постать її враз понизчала. Вона повернула голову до ліжка, шось розгорнула там рушник, потім знову повернулася до мене.

— Я буду втихомирювати його.

— Ні, що ви... Хіба так легко взагалі втихомирювати дитину. Хай кричить. Кажу-ж, не так сумно робиться.

Вона засміялася живо, вільно, як може колись у себе в хаті. Потім знову сіла. Я підійшов до ліжка. Спить. Загорнувшись, замотана. Тільки клатик ліжка, круглого і синього від холоду було. У нас такі надто холодно було, не дивлячись, що літо. Я відійшов і знову глянжу на неї. Здалася жалібною, забитою, цілком одиноким.

— Чому вам иншої, хоч теплішої кімнати не знайдено? — не стерпів я.

Вона піднялася і мов не почувала мене.

У ВІДДІЛАХ І ТОВАРИСТВАХ ТУРФДІМ

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ДІТОЧІ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ.

Українські Робітничі Діточі Школи — це гордість наших організації. Започатковувалися вони при дуже скупих учительських силах і пережили на кілька останніх років важкий експериментальний період. В цьому періоді відбувся неможливо закритий у Вінніпегу Вийшій Освітній Курс. Однак і в місцях, що школи залише працювали вперед. Що не всі вони зробили одинаковий поступ, це правда. Але-ж й не всі вони справи школи одинаково трактували.

Згадавши до цього часу всі інші відвали на сході Канади, мав я нагоду пригадати й чисельний школяр, що при тих відвалах існують. Велике заперотестування тягло мене до кожної школи. Бажалося якнайбільше їм пригрозити, та коли йде потреба, ладати свої поради.

Школи я училася.

Не кожна школа мала, а то й не могла мати, відповідно підготованого вчителя та й не кожний відділ вважав кінцевим такого мати. Фінансової труднощі оказувалися за велику допоборання. В інших знову випадках самі родичі дітей не оцінювали як слід такої науки. Відносилися до школи байдуже. В таких випадках дітей посилали більше тому щоб з дому побути, чим тому, щоб вони навчилися чогось корисного.

Вчителі були ріжні й вживали ріжних метод при навчанні дітей. ІІІШ Рада не мала точної контролю над ними (жодні вчителі, та і над самими школами), тому й не могла позаяти як небузд казавши, як і що робити. Через це були випадки, де несовісні одніні асувалися тількию до організації й «учителювали». З ними школи справлялися, однак все-ж таки залишилися наслідки їхнього «вчителювання».

Курсанти при праці.

За скоро мабуть було-б оцінювати праці наших курсантів, за скоро й судити чи оправдалися наші надії, за розумування на помчі цих наших організації. Та все-ж таки можна бачити багато спомину про те, як до цієї праці вони вже тепер до певної міри брали. У відвалах, де страся цих наших юних працівників, вже тепер помітно велику зміну. Та з якими ж досі страся, беруться до праці енергійно й совісно. Іні школи починають прибути наші надії. Вид організації в планової школи. Задають шкільні каталоги, де реєструють точно не тільки присутність дітей в школі, але й їхній поступок та заохочення. Словом, наші школи по доньки й часто безупинних напамінах починають систематизувати.

Снів й музика.

Попаз наукою писма й мови, зараз школи прикрашено писем. Там вже чути брент мандолін, скрипок. Діти не тільки, мов квітки на весні, облягають школу й оцінюють цю нову й товаришів приноссе. А він їм нову писемку. І як їм радість, та від Вителі стає осередком їхнього зацікавлення. Мов ним а діти звязок стає все тісніше. Діти починають розуміти, що вчитель треба не тільки за цукором, який деякі дотепершні вчителі допомагали собі у всіх «трудних справах». Вони хочуть, щоб знали. Вони люблять те, чого їм вчать й того, хто вчить.

Вчитель, не курсанти.

Е місцевості, де школи-стало продовжували, де й досі курсанти немає, а вчителі старі. Таких, що прада мало, та все-ж таки є. Це такі місцевості, переважно сільські, що великі відстає від «завислих кваліфікацій вчителів», а побудовані їхню працю задержали їх. Про такі школи можна сміло сказати де-що більше. Думаю, що й в порадим було-б про них заговорити.

Що нам треба тамти?

Справа Української Робітничої Діточої Школи повинна бути для кожної робітничої організації справою першої ваги. Ми мусимо полати не тільки, щоб такі школи всою поорганізували, але щоб вони мали повне матеріальне забезпечення. Ми не мо-

Немаю. Я знаю тюрму, знаю, що вона вбиває іноді на половину, але-ж ця вбиває мене зовсім. А воно кричить: То воно хоче? Сонця? Е-е-е брат, не туди потрапив. Але-ж робитися жаль. А як повісити матір і перед шибеницею в останній раз вона пошлює твої білі пючки, любовно глянє в маленькі незрозумілі очі твої. То-ді що?

Плате. Відповідає, значить. Довго, одоманітну, як заведе. Хотів голосно обуритися, та якось промолло. Мені все рівно. Буду каменем жати очі дві ночі.

21-го. Рано. Став думати, що дома. Батько, мати, брати. Ось два місяці не чую, не бачу їх. Де вони, що з ними? Ні, краще залиши.

Набралося сили і ледве: — Вибачте... власне кажучи, воно крикливо у вас... га... — Тонка постать як сиділа хутко схопилася з місця. Я стояв перед нею поспіхом, за-казавши за спину руки. Може обличчя моє було в той мент страшно, може подумала вона, що я надто їм обурений, тільки вона струнко стала переді мною, дивлячись мені в вічі незрозумілим, лясливим поглядом. Я впізнав це і поділився за спокоїти її.

— Нічого... нечаче-б то не так сумно тоді стає.

І постать її враз понизчала. Вона повернула голову до ліжка, шось розгорнула там рушник, потім знову повернулася до мене.

— Я буду втихомирювати його.

— Ні, що ви... Хіба так легко взагалі втихомирювати дитину. Хай кричить. Кажу-ж, не так сумно робиться.

Вона засміялася живо, вільно, як може колись у себе в хаті. Потім знову сіла. Я підійшов до ліжка. Спить. Загорнувшись, замотана. Тільки клатик ліжка, круглого і синього від холоду було. У нас такі надто холодно було, не дивлячись, що літо. Я відійшов і знову глянжу на неї. Здалася жалібною, забитою, цілком одиноким.

— Чому вам иншої, хоч теплішої кімнати не знайдено? — не стерпів я.

Вона піднялася і мов не почувала мене.

У ВІДДІЛАХ І ТОВАРИСТВАХ ТУРФДІМ

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ДІТОЧІ ШКОЛИ НА СХОДІ КАНАДИ.

Українські Робітничі Діточі Школи — це гордість наших організації. Започатковувалися вони при дуже скупих учительських силах і пережили на кілька останніх років важкий експериментальний період. В цьому періоді відбувся неможливо закритий у Вінніпегу Вийшій Освітній Курс. Однак і в місцях, що школи залише працювали вперед. Що не всі вони зробили одинаковий поступ, це правда. Але-ж й не всі вони справи школи одинаково трактували.

Згадавши до цього часу всі інші відвали на сході Канади, мав я нагоду пригадати й чисельний школяр, що при тих відвалах існують. Велике заперотестування тягло мене до кожної школи. Бажалося якнайбільше їм пригрозити, та коли йде потреба, ладати свої поради.

Школи я училася.

Не кожна школа мала, а то й не могла мати, відповідно підготованого вчителя та й не кожний відділ вважав кінцевим такого мати. Фінансової труднощі оказувалися за велику допоборання. В інших знову випадках самі родичі дітей не оцінювали як слід такої науки. Відносилися до школи байдуже. В таких випадках дітей посилали більше тому щоб з дому побути, чим тому, щоб вони навчилися чогось корисного.

Вчителі були ріжні й вживали ріжних метод при навчанні дітей. ІІІШ Рада не мала точної контролю над ними (жодні вчителі, та і над самими школами), тому й не могла позаяти як небузд казавши, як і що робити. Через це були випадки, де несовісні одніні асувалися тількию до організації й «учителювали». З ними школи справлялися, однак все-ж таки залишилися наслідки їхнього «вчителювання».

Курсанти при праці.

За скоро мабуть було-б оцінювати праці наших курсантів, за скоро й судити чи оправдалися наші надії, за розумування на помчі цих наших організації. Та все-ж таки можна бачити багато спомину про те, як до цієї праці вони вже тепер до певної міри брали. У відвалах, де страся цих наших юних працівників, вже тепер помітно велику зміну. Та з якими ж досі страся, беруться до праці енергійно й совісно. Іні школи починають прибути наші надії. Вид організації в планової школи. Задають шкільні каталоги, де реєструють точно не тільки присутність дітей в школі, але й їхній поступок та заохочення. Словом, наші школи по доньки й часто безупинних напамінах починають систематизувати.

Снів й музика.

Попаз наукою писма й мови, зараз школи прикрашено писем. Там вже чути брент мандолін, скрипок. Діти не тільки, мов квітки на весні, облягають школу й оцінюють цю нову й товаришів приноссе. А він їм нову писемку. І як їм радість, та від Вителі стає осередком їхнього зацікавлення. Мов ним а діти звязок стає все тісніше. Діти починають розуміти, що вчитель треба не тільки за цукором, який деякі дотепершні вчителі допомагали собі у всіх «трудних справах». Вони хочуть, щоб знали. Вони люблять те, чого їм вчать й того, хто вчить.

Вчитель, не курсанти.

Е місцевості, де школи-стало продовжували, де й досі курсанти немає, а вчителі старі. Таких, що прада мало, та все-ж таки є. Це такі місцевості, переважно сільські, що великі відстає від «завислих кваліфікацій вчителів», а побудовані їхню працю задержали їх. Про такі школи можна сміло сказати де-що більше. Думаю, що й в порадим було-б про них заговорити.

Що нам треба тамти?

Справа Української Робітничої Діточої Школи повинна бути для кожної робітничої організації справою першої ваги. Ми мусимо полати не тільки, щоб такі школи всою поорганізували, але щоб вони мали повне матеріальне забезпечення. Ми не мо-

Немаю. Я знаю тюрму, знаю, що вона вбиває іноді на половину, але-ж ця вбиває мене зовсім. А воно кричить: То воно хоче? Сонця? Е-е-е брат, не туди потрапив. Але-ж робитися жаль. А як повісити матір і перед шибеницею в останній раз вона пошлює твої білі пючки, любовно глянє в маленькі незрозумілі очі твої. То-ді що?

Плате. Відповідає, значить. Довго, одоманітну, як заведе. Хотів голосно обуритися, та якось промолло. Мені все рівно. Буду каменем жати очі дві ночі.

21-го. Рано. Став думати, що дома. Батько, мати, брати. Ось два місяці не чую, не бачу їх. Де вони, що з ними? Ні, краще залиши.

Набралося сили і ледве: — Вибачте... власне кажучи, воно крикливо у вас... га... — Тонка постать як сиділа хутко схопилася з місця. Я стояв перед нею поспіхом, за-каз